

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж 1527/2017
12.10.2017. године
Н и ш

*

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Марине Ђукић, председника већа, Невене Благојевић и Стојанке Вујошевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца В., кога заступа пуномоћник Никола Недељковић адвокат из Чачка, против тужене Д.Д. из ..., коју заступа пуномоћник Срђан Додић из Врања, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Врању П.бр. 1735/13 од 04.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 12.10.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца В. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врању П.бр. 1735/13 од 04.10.2016. године у одбијајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу првом изреке, одлучено је да делимично остаје на снази решење о извршењу Основног суда у Врању Ив. бр. 198/13 од 20.03.2013. године, у обавезујућем делу за износ главног дуга у износу од 478.498,39 динара, са законском затезном каматом почев од 28.02.2013. године па до коначне исплате, на име камате обрачунате за период од 15.10.2008. године до 31.10.2012. године у износу од 129.221,46 динара, као и за трошкове извршења у износу од 44.515,00 динара, док је наведено решење о извршењу укинута за износ дуга већи од досуђеног а до траженог износа од 621.450,31 динар или за износ од 13.730,46 динара, па је у том делу тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. У ставу другом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 89.377,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући исту у одбијајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Апелациони суд првостепену пресуду у побијаном делу укине или преиначи.

Тужена није дала одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, сходно одредби чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени Гласник РС“ бр. 72/11, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао: **Жалба није основана.**

У спроведеном поступку и првостепеној пресуди, у побијаним деловима исте, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 1. до 3., 5., 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. ЗПП, на коју се указује жалбом тужиоца, јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, изрека пресуде је јасна и разумљива, иста не противуречи сама себи, нити разлозима датим у образложењу о битним чињеницама и изведеним доказима.

Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање да су тужилац и тужена дана 15.05.2007. године закључили Уговор о породичном плус пакету, а дана 22.05.2007. године и Уговор о наменском рачуну за пословање са Виса кредитном картицом. Као средство обезбеђења за узети кредит тужена је, као гарант – дужник, издала сопствену бланко меницу без протеста, сер. бр. АА ... дана 22.05.2007. године. Тужена своје обавезе из наведених уговора према тужиоцу није испунила у целости. Предметна меница садржи меничне елементе и то дужника и повериоца, датум издавања менице и датум доспелости потраживања повериоца, као и износ дуга дужника од 621.450,31 динара на дан доспелости 28.02.2013. године. На основу налаза вештака финансијске струке утврђено је да укупан дуг тужене према тужиоцу на дан 31.10.2012. године износи 607.719,85 динара и то на име главног дуга 478.498,39 динара и на име камате 129.221,46 динара.

На основу овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд применио материјално право, када је донео пресуду и делимично одржао на снази решење о извршењу.

За своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге, које као правилне и на закону засноване у свему прихвата и Апелациони суд. Жалбом тужиоца не доводи се у питање правилност првостепене пресуде у побијаном делу одлуке о главној ствари.

Наиме, према одредби чл. 1002. ст. 2. Закона о облигационим односима, јемац одговара за испуњење целе обавезе за коју је јемчио, ако његова одговорност није ограничена на неки њен део или на други начин подвргнута лакшим условима. Одредбом чл. 1004. Закона о облигационим односима, дефинисани су облици јемства, па је тако поред осталог, у ст. 3 прописано да ако се јемац обавезао као јемац платац, одговара повериоцу као главни дужник за целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење било од главног дужника било од јемца или од обојице у исто време (солидарно јемство).

Одредбом чл. 46. Закона о меници прописано је да сви они који су меницу трасирали, акцептирали, индосирали или авалирали одговарају солидарно имаоцу менице. Ималац менице има право да поступи противу свих тих лица било појединачно, било против више њих, било против свих заједно; при томе није дужан да се држи реда којим су се они обавезали.

У конкретној правној ствари, тужена је тужиоцу издала меницу као средство обезбеђења плаћања, које се подноси на исплату. Издавањем менице заснован је менично правни однос између меничног повериоца, овде тужиоца, и меничног дужника, овде тужене, према коме је тужена одговорна тужиоцу за исплату меничне своте, док не дође до престанка меничних права и обавезе. Тужена је предала тужиоцу потписану бланко меницу, са клаузулом без протеста, а тужилац је овлашћен да, као менични поверилац, исту попуни са уписивањем места и датума издавања менице, датума доспећа и укупног износа меничне своте. Сходно наведеном, тужена одговара као потписник менице и меничног пуномоћја, којим је овластила тужиоца, као банку, да ради измирења и плаћања обавеза из наведеног уговора може поупнити меницу на износ доспелог, а неплаћеног дуга, са обрачунатом каматом и то без протеста.

Имајући у виду наведене одредбе Закона, стање у списима и наводе жалбе тужиоца, Апелациони суд налази да је првостепени суд у наведеној чињеничној и правној ситуацији, правилно нашао да постоји дуг тужене према тужиоцу, као и да висина истог износи укупно 607.719,85 динара. Правилан је и закључак првостепеног суда да тужилац није доказао да му тужена дугује износ од још 13.730,46 динара и да има обавезу да му врати и тај новчани износ. Предложени докази и стање у списима предмета не наводе на другачији закључак.

Побијајући првостепену пресуду у делу у којем је укинута решење о извршењу и одбијен тужбени захтев, тужилац у жалби истиче да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, јер вештак финансијске струке није утврдио стање дуга тужене на дан 28.02.2013. године пошто није извршио обрачун камате за период од 31.10.2012. године до 28.02.2013. године.

Апелациони суд је ове жалбене наводе ценио као неосноване, с обзиром да је у конкретном случају првостепени суд правилно ценио налаз и мишљење вештака финансијске струке, као и допуне истог, те правилно утврдио и висину и структуру дуга. На приговоре и примедбе које је тужилац износио током поступка на дати налаз и мишљење вештака финансијске струке и изјашњења истог, вештак се више пута изјашњавао током поступка, а што је правилно цењено од стране првостепеног суда приликом доношења побијане пресуде, па примедбе које тужилац сада поново износи у жалби на околност обрачуна камате за наведени период од 31.10.2012. године до 28.02.2013. године, не могу имати утицаја на одлучивање овог суда, нити је иједним наводом жалбе доведена у питање стручност и правилност закључка који је вештак изнео у свом налазу, а првостепени суд прихватио.

Наиме, како је у току првостепеног поступка суд тужиоцу јасно наложио да за потребе финансијског вештачења достави неопходну документацију да би вештак могао да изврши обрачун камате и за спорни период, али тужилац по налогу првостепеног суда није поступио иако му је више пута продужаван рок за доставу потребне документације, већ је тек на рочишту одржаном дана 04.10.2016. године, када

је главна расправа и закључена, доставио финансијску документацију на енглеском језику, коју суд са тих разлога није прихватио, правилно је првостепени суд укинуо решење о извршењу за износ дуга већи од досуђеног а до траженог износа и у том делу тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован, јер тужилац није доказао да му тужена дугује износ од још 13.730,46 динара, те да има обавезу да му и тај новчани износ врати. У коначном, тужилац, уколико је био незадовољан датим налазом и мишљењем вештака у овом спору, имао је могућност да предложи извођење доказа вештачењем путем другог вештака финансијске струке, а што исти није учинио и није се користио законом датим могућностима у оквиру доказног поступка.

Сходно наведеном, наводи жалбе којима се тврди супротно и посебно потенцира да тужиоцу припада и камата за напред наведени спорни период, као и затезна камата на износ главног дуга и уговорене камате, цењени су као неосновани, јер тужилац током поступка није приложио ни предложио доказе којима би потврдио основаност изнетих навода. Позивање тужиоца у жалби на опште акте које користи у пословању и којима је регулисано његово право на спорну камату, без утицаја је на донету одлуку у овој правној ствари, јер тужилац таква писмена није доставио током поступка.

Првостепени суд је у свему поступио сходно одредби чл. 231. ст. 2. ЗПП, којом је прописано да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано. С тога напред наведени закључак првостепеног суда о неоснованости дела тужбеног захтева, није у супротности са стањем у списима, јер оваква ситуација овлашћује суд да по свом слободном судијском уверењу оцени изведене доказе и на основу њих утврди чињенице битне за одлучивање у одређеној правној ствари. То подразумева и овлашћење суда да утврди да се постојање релевантне чињенице не може утврдити са сигурношћу, те да даљи закључак изведе применом правила о терету доказивања, што је суд у конкретном случају и учинио налазећи да тужилац није доказао основ и висину потраживања које има према туженој за износ преко досуђеног а до траженог износа. Према томе, наводима жалбе утврђено чињенично стање ничим се не доводи у сумњу.

И остали жалбени наводи тужиоца којима се тврди супротно и којима се у суштини оспорава предње становиште и закључак првостепеног суда, цењени су од стране Апелационог суда као неосновани. Истима се не доводи у сумњу правилност испитане првостепене пресуде, нити се утиче на другачије одлучивање у овој правној ствари. Осим тога, тужилац у жалби у претежном делу само коментарише заузето правно схватање првостепеног суда, чиме се законитост одлучивања у овој правној ствари не доводи у сумњу.

С обзиром да Апелациони суд прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права у побијаном делу првостепене пресуде, то своју пресуду није детаљно образлагао већ је оценио битне жалбене наводе, применом одредбе чл. 396. ст. 1. и 2. ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима првостепеног поступка, донета правилном применом одредбе чл. 153. и чл. 154. ЗПП, а све према важећој Адвокатској тарифи и Закону о судским таксама.

Са изложеног, применом одредбе чл. 390. ЗПП, Апелациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 12.10.2017.године, Гж 1527/2017

**Председник већа-судија,
Марина Ђукић, с.р.**

**Тачност преписа потврђује:
Управитељ судске писарнице**